

Tin Laurel, Abattoir Copenhagen, 2025
Uddybet Projektbeskrivelse

Udstillingen *Tin Laurel* (arbejdstitel) knytter an til min interesse for stedsspecifikke installationer og objekter, der fortæller sig selv gennem deres materielle historie. Jeg vil præsentere nye værker: to skulpturserier - den ene baseret på et tidligere værk - og en ny film. Værkerne forbinder sig konceptuelt, formelt og materielt med stedets historie og indsætter sig selv som en historisk Xray-gone-palimpsest i rummet. Objekterne i udstillingen aktiverer og udvider fortiden på det nyetablerede udstillingssted, Abattoir, i associativ dialog med nutiden. Tin Laurel inviterer publikum til en ny læsning af Købbyen, som vi kender den - ved at bryde dens fortid og inddrage en blanding af genstande, betydninger og fortællinger, der resonerer med hinanden. Med denne udstilling ønsker jeg at udfolde en bittersød romance og en stille tragedie mellem mennesker, maskiner og dyr i hjertet af vores moderne materialekultur.

Barnstars' (2025) er en motoriseret duet - to skulpturer, som portrætter i bevægelse. Skulpturerne er en fortsættelse af *Untitled* (2025), et transportbånd, der drejer et sørgebånd, og består af tekstilrosetter, som dem, der bruges til kvægudstillinger eller skønhedskonkurrencer, lavet af tekstilbånd. Båndenes mønster og farver er baseret på Wikipedia Barnstars - digitale emblemer, der belønner brugere for egenskaber som hårdt arbejde eller venlighed i onlinemiljøet. *Girders* (2025) er omstøbte vejbarrierer - betonelementer, der oprindeligt blev brugt til at afgrænse rundkørsler - og som nu er genskabt i kaninskindslim og tekstiler. Disse gelatineagtige objekter er designet til at indramme udstillingsrummet og løber hen over både gulv og væg og afrunder rummets kanter. De oversætter massive, urbane byggesten til delikate skulpturer, der falder ned ad væggene og gentager funktionen af de vandreder, der findes i rummet. Samtidig refererer de materielt til de animalske produkter, der engang blev forarbejdet i disse rum.

De to skulpturelle serier, *Barnstars* og *Girders*, deler et fælles formelt princip: rundkørslen som en drejende cirkel - en spejling af et transportbåndets kontinuerlige bevægelse. Mens de to værker mødes formelt, tjener de forskellige, men parallelle funktioner, afhængigt af den skala, hvormed vi forstår cirkularitet - hvad enten det er som cykliske produktionssystemer eller infrastrukturen for dræning og vandforsyning.

Endelig vil en film aktivere det mørklagte siderum på Abattoir. Videoessayet *The Ship will Sail (Tonight)* (2025) er filmet ved hjælp af små kameraer placeret på Telelift-vogne - maskiner, der bruges til at flytte bøger gennem skjulte tunneler i biblioteker som Stuttgarts centralbibliotek, hvor optagelserne finder sted. Filmen følger maskinernes programmerede ruter som et ekko af transportbåndets faste rytme. Underteksterne vil indeholde et essay, jeg har skrevet om psykologen Kazimierz Dąbrowskis teori om positiv disintegration (TPD), genfortolket som en historie om et opbrud. TPD antyder, at personlig vækst sker gennem indre konflikt og følelsesmæssig uro, hvilket fører til modenhed, selvforståelse og autonomi. I min tekst sætter jeg spørgsmålstejn ved idealet om det autonome individ og argumenterer for, at autonomi og selvtilstrækkelighed isolerer mennesker fra hinanden og faktisk hindrer personlig vækst. Dąbrowskis teori er struktureret i fem udviklingsniveauer, som i filmen repræsenteres af etagerne i Stuttgart-biblioteket, som vognene kører igennem - en spejling af tropen om arkitektur som en analogi til kroppen (f.eks. Fritz Kahns *Der Mensch als Industriepalast*). Som i et videospil udfoldes en coming-of-age-historie; to unge voksne bevæger sig gennem forskellige faser hen imod deres første breakup - med inspiration og tekstfragmenter fra de forskellige afsnit i min akademiske tekst.

Filmen er gennemsyret af et tilbagevendende lydsløjfe. Lyden er sammensat af dekonstrueret arkivmateriale med bittersøde melodier af Grethe Sønck og Birthe Wilke, som optrådte ved Købbyens 40-års jubilæum i 1974. Desuden indgår duetten *Skibet Skal Sejle i Nat* af Wilke og Gustav Winckler, der som bekendt endte i det, der siges at være det længste kys i Melodi Grand Prix' historie.

Dagmar Moldovanu